

กรณีตัวอย่าง การกระทำความผิดวินัย

เรียก...ไม่รับ

นายธรรมดา ข้าราชการ หัวหน้าฝ่ายบริหารทั่วไป โรงพยาบาลชุมชนได้รับแต่งตั้ง ให้เป็นคณะกรรมการดำเนินการสอบคัดเลือกเพื่อจ้างบุคคล เป็นลูกจ้างชั่วคราวรายเดือน ตำแหน่งพนักงานบริการ(พนักงานขับรถยนต์) ทำการสอบคัดเลือกโดยการสอบข้อเขียน สอบสัมภาษณ์

และสอบภาคปฏิบัติ ในการสอบภาคปฏิบัติ นายธรรมดา ทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุมการสอบด้วยตนเองตามลำพังมีผู้สมัครเข้ารับการสอบคัดเลือก จำนวน ๓ คน มาเข้ารับการสอบคัดเลือก จำนวน ๒ คน ซึ่งก่อนการสอบคัดเลือก นายธรรมดา ให้ นาย ส. พนักงานขับรถยนต์

ซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของตน นำเบอร์โทรศัพท์ของตนไปให้ นาย ว. ผู้สมัครสอบ ทั้งที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน หลังจาก นาย ว. ได้รับการคัดเลือก และรายงานตัวปฏิบัติงานแล้วนายธรรมดา เรียกให้นาย ว. หาเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท มาให้ โดยนายธรรมดา อ้างว่าตนกำลังเดือดร้อน นาย ว. ซึ่งขณะนั้นเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของนายธรรมดา เข้าใจว่าเงินที่เรียกจากตนนั้นเป็นการเรียกเงินจากการ

ที่สอบผ่านการคัดเลือก ทำให้คิดว่าตัวเองสอบผ่านเพราะ นายธรรมดา มีส่วนช่วยจริง จึงประสงค์จะให้เงินตามจำนวนที่ขอมา

ต่อมาผู้อำนวยการโรงพยาบาลทราบว่า นายธรรมา เรียกเงินจากนาย ว. ผ่านการคัดเลือก และบอกให้นาย ว. ทำบันทึกรายงานเหตุการณ์ไว้เป็นหลักฐาน แล้วรายงานให้นายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดทราบ หลังจากนั้นนายธรรมา ทราบเรื่องว่ามีคนอื่นรับรู้เรื่องที่เรียกเงิน จึงบอกนาย ว. ว่าไม่ต้องหาเงินมาให้แล้ว ไม่อยากได้แล้ว พฤติการณ์ของ นายธรรมา ที่เรียกรับเงินจาก นาย ว. ไม่ว่าจะได้รับเงินตามข้อเรียกร้องหรือไม่ก็ตาม เป็นการอาศัยโอกาสที่ตนมีหน้าที่ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการคัดเลือกแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบ ด้วยกฎหมายอันเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่

ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษไล่ออกจากราชการ และเนื่องจากคณะรัฐมนตรีได้มีมติแจ้งตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร ๐๒๐๕/ว ๒๓๔ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ กำหนดแนวทางการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาในส่วนที่เกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยไว้ว่า ความผิดฐานละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเกินกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีกเลย กับความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งสมควรลงโทษไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตแล้วมาคืน หรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษเป็นปลดออกจากราชการ

เป็นสายเฟือก...ต้องระวัง!!!

นางแสนรู้ ข้าราชการ ได้รับภาพหนังสือร้องเรียนมาจาก นางไวแสง ซึ่งมีข้อความปรากฏตามภาพว่า นางทองดีทำหนังสือถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาล ก. ร้องเรียนนางแสงคำกรณิเรียกรับเงินพิเศษให้แพทย์ช่วยลัดคิวผ่าตัดให้เร็วขึ้น ต่อมานางแสนรู้ได้ส่งภาพหนังสือร้องเรียนดังกล่าวไปยังกลุ่มเพื่อนทางแอปพลิเคชันไลน์ และทางเฟซบุ๊ก โดยมีเนื้อหาส่วนใหญ่กล่าวถึงการร้องเรียนของนางทองดี และมีการพาดพิงในเรื่องส่วนตัวของนางทองดี และนางสาวน้ำใจ ผู้ซึ่งเข้ามาช่วยนางทองดีในการดำเนินการหลังจากมีการร้องเรียนและในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหา โดยในกลุ่มเพื่อนที่ส่งนั้นมีนางปลายฝัน ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของนางทองดี ผู้ร้องเรียน อยู่ในกลุ่มนั้นด้วย พฤติการณ์ของนางแสนรู้เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่รักษาความลับของทางราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๖) และฐานไม่รักษาชื่อเสียงของตน และไม่รักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย ตามมาตรา ๘๒ (๑๐) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ ลงโทษภาคทัณฑ์

ร้กร้าว ถึงคราวแตกหัก

นางสุตกรัก ข้าราชการ ทะเลาะวิวาท กับนางสาวสุดใจ ข้าราชการ ที่โรงพยาบาลแยกทาง
ณ ห้อง ANC โดยนางสุตกรัก พยายามแย่งโทรศัพท์มือถือจากนางสาวสุดใจ แต่นางสาวสุดใจ ไม่ให้

นางสุตกรัก จึงหยิบแก้วน้ำเก็บความเย็น
บนโต๊ะขว้างใส่หน้านางสาวสุดใจ ทำให้นางสาวสุดใจ ได้รับบาดเจ็บเป็นแผลฉีกขาด
ที่โหนกแก้มซ้าย ต้องเย็บ ๕ เข็ม เนื่องจาก
นางสุตกรักและนางสาวสุดใจ เคยคบหา
คู่ใจกัน ตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙ หลังจากนั้น
ได้ลดฐานะลง และระยะหลัง เริ่มห่างกัน
ต่อมานางสุตกรัก ได้ขอให้นางสาวสุดใจ
กลับไปคบหากันเหมือนเดิม แต่นางสาวสุดใจ
ไม่ยอม และทำให้นางสุตกรัก ไม่พอใจ
จนเกิดเหตุดังกล่าวขึ้น

ต่อมานางสาวสุดใจ จึงนำเรื่องไปลงบันทึกประจำวันไว้ที่สถานีตำรวจรอบอุ้มไว้เป็นหลักฐาน
พฤติกรรมของนางสุตกรัก ดังกล่าว เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่สุภาพ
เรียบร้อย ไม่รักษาความสามัคคี ระหว่างข้าราชการด้วยกัน ตามมาตรา ๘๒ (๗) ฐานไม่รักษา
ชื่อเสียงของตนและรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย
ตามมาตรา ๘๒ (๑๐) และฐานละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามมาตรา ๘๒ (๕) ประกอบมาตรา ๘๔
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ.๒๕๕๑ ลงโทษภาคทัณฑ์

เกร็ดความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

ความเห็นทางกฎหมายของคณะกรรมการ กฤษฎีกา(คณะพิเศษ)ที่น่าสนใจ เรื่องเสร็จที่ ๑๔๒๕/๒๕๖๓

รัฐจะสามารถเรียกคืนเงินเดือนและผลประโยชน์อื่นใดที่ได้รับไปในระหว่าง
ดำรงตำแหน่งลูกจ้างชั่วคราวและพนักงาน หรือได้รับแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือน
ได้หรือไม่ หากภายหลังพบว่าใช้วุฒิการศึกษาปลอมและใบประกอบวิชาชีพปลอม!!!

กรณี นาย ก. ใช้วุฒิการศึกษา
ตามใบปริญญาบัตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตปลอม
ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการพยาบาล
และผดุงครรภ์ที่ออกโดยสภาการพยาบาลปลอม
เพื่อรับการจ้างเป็นลูกจ้างชั่วคราวตำแหน่งพยาบาล
วิชาชีพ และรับการจ้างเป็นพนักงานกระทรวง
สาธารณสุข ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ
รวมทั้ง ได้รับการบรรจุแต่งตั้งเป็นข้าราชการ
พลเรือนสามัญ ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพปฏิบัติการ
ต่อมาผู้ว่าราชการจังหวัด ได้มีคำสั่งให้ออกจาก
ราชการ เพราะเหตุมีคุณสมบัติไม่ตรงตาม
คุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง พร้อมทั้ง
ยกเลิกคำสั่งบรรจุเข้ารับราชการ ซึ่งสำนักงาน
สาธารณสุขจังหวัด ได้เรียกคืนเงินค่าตอบแทน
เบี้ยเลี้ยงเหมาจ่ายและเงินเพิ่มสำหรับตำแหน่ง
ที่มีเหตุพิเศษของผู้ปฏิบัติงานด้านสาธารณสุข
(พ.ต.ส.)

ที่ได้รับไปตั้งแต่วันที่ได้รับการจ้าง
เป็นลูกจ้างชั่วคราวจนถึงวันที่ให้ออกจาก
ราชการ และได้มีการแจ้งให้ นาย ก.
นำเงินจำนวนดังกล่าวมาคืนภายใน ๓๐ วัน
นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้ง อย่างไรก็ตาม
นาย ก. เพิกเฉยไม่นำเงินมาคืนให้แก่
ทางราชการแต่อย่างใด กรณีนี้สำนักงาน
ปลัดกระทรวงสาธารณสุขต้องเรียกคืนเงิน
ตามมาตรา ๕๑ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติ
วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙
หรือไม่อย่างไร และมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติ
ดังกล่าวขัดกับมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑
หรือไม่อย่างไร

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
เห็นว่า การที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ส่งเรื่องให้
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขเรียกคืนเงินที่นาย ก.
ได้รับไปตั้งแต่วันที่ได้รับการจ้างเป็นลูกจ้างชั่วคราว
จนถึงวันที่ให้ออกจากราชการในขณะที่เป็นข้าราชการ
พลเรือนสามัญ จะต้องแยกพิจารณาให้เห็น
เป็นสองกรณี ดังนี้

กรณีที่หนึ่ง การเป็นลูกจ้างชั่วคราวและเป็นพนักงานกระทรวง สาธารณสุข

เมื่อการเป็นลูกจ้างชั่วคราวและพนักงานกระทรวงสาธารณสุขเป็นนิติสัมพันธ์ที่เกิดจากการ
ทำสัญญาทางปกครองจึงมิใช่คำสั่งทางปกครองไม่อาจนามาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติ
วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาใช้เพิกถอนและเรียกคืนเงินคืนจากนาย ก. ได้

กรณีนี้ จึงเป็นเรื่องที่จะต้องบังคับตามสัญญาทางปกครอง
ซึ่งอาจนำประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับได้
โดยอนุโลมเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อหลักกฎหมายมหาชน ทั้งนี้ เป็นไป
ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่อ. ๓๒/๒๕๔๖ กรณีที่มีการใช้วุฒิ
การศึกษา ตามใบปริญญาบัตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตปลอม
และใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการพยาบาลและผดุงครรภ์ปลอม
การทำสัญญาดังกล่าวจึงเกิดจากกลฉ้อฉลและมีผลเป็นโมฆียะ
ตามมาตรา ๑๕๙ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์
แต่เมื่อสัญญานั้นสิ้นสุดลงเพราะครบกำหนดตามสัญญาจ้าง
ก่อนที่จะตรวจสอบพบว่านาย ก. ใช้วุฒิการศึกษาตามใบปริญญาบัตร
พยาบาลศาสตรบัณฑิตปลอมและใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ
การพยาบาลและผดุงครรภ์ปลอม เพื่อรับการจ้างเป็นลูกจ้างชั่วคราว
และพนักงานกระทรวงสาธารณสุข ตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพ
และสัญญาดังกล่าวยังไม่ถูกบอกกล่าว สำนักงานสาธารณสุขจังหวัด
จึงไม่อาจเรียกคืนเงินที่นาย ก. ได้รับตามสัญญาได้

กรณีที่สอง การเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ

เมื่อคำสั่งบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ในตำแหน่งพยาบาลวิชาชีพปฏิบัติการของ นาย ก. เป็นคำสั่งที่ก่อให้เกิดสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และเมื่อปรากฏว่า นาย ก. ใช้วุฒิการศึกษาพยาบาลศาสตรบัณฑิตปลอม และใบประกอบวิชาชีพการพยาบาลและผดุงครรภ์ปลอม ในการสมัครเข้าทำงาน ซึ่งเป็นกลฉ้อฉลทำให้ผู้ออกคำสั่งทางปกครองสำคัญผิดว่ามีคุณสมบัติครบถ้วน คำสั่งดังกล่าว จึงเป็นคำสั่งทางปกครอง ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นการ

ให้ประโยชน์แก่ผู้รับ ซึ่งตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดให้การเพิกถอนคำสั่งต้องเป็นไปตามบทบัญญัติมาตรา ๕๑ และมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

ทั้งนี้ แม้ว่ามาตรา ๕๑ จะกำหนดว่าต้องเป็นคำสั่งทางปกครองที่เป็นการให้เงินหรือประโยชน์ที่อาจแบ่งแยกได้ แต่เมื่อพิจารณาคำสั่งบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญแล้ว คำสั่งดังกล่าวมีผลโดยตรงในทางกฎหมายทำให้ผู้ที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับเงินเดือน และเมื่อมีเหตุที่จะต้องเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวและเรียกเงินคืน จึงอาจนำมาตรา ๕๑ มาใช้บังคับได้ อย่างไรก็ดี เมื่อมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะบัญญัติไว้ โดยชัดแจ้งว่า กรณีที่ปรากฏภายหลังว่า ผู้ได้รับบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญขาดคุณสมบัติ และเมื่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการโดยพลัน จึงไม่กระทบกระเทือนถึงการใดที่ผู้นั้นได้ปฏิบัติไปตามอำนาจและหน้าที่และการรับเงินเดือนหรือผลประโยชน์อื่นใดที่ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับจากทางราชการก่อนมีคำสั่งให้ออกนั้น ส่วนการที่ผู้ว่าราชการจังหวัดใช้อำนาจตามมาตรา ๖๗ ออกคำสั่งให้นาย ก. ออกจากราชการมีผลเป็นการเพิกถอนคำสั่งบรรจุและแต่งตั้งโดยไม่ต้องนำมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาใช้บังคับอีก ดังนั้น สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุขจึงเรียกให้นาย ก. คืนเงินเดือนหรือผลประโยชน์อื่นใดที่ได้รับหรือสิทธิจะได้รับจากราชการซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับเงินเดือนไม่ได้

(บันทึกคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง เรื่อง การเรียกคืนเงินเดือนและผลประโยชน์อื่นใด
ในกรณีเจ้าหน้าที่ขาดคุณสมบัติเพราะเหตุใช้วุฒิการศึกษาและใบประกอบวิชาชีพปลอม
(เรื่องเสร็จที่ ๑๔๒๕/๒๕๖๓))

ที่มา : กฎษฎีกาสาร ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒ (ธันวาคม ๒๕๖๓ - มกราคม ๒๕๖๔)

ผู้รวบรวม นายปกาสิต คำจันทร์ ผู้อำนวยการกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม

นายไวยจน์ แสนใจธรรม นิติกรชำนาญการพิเศษ (ด้านวินัย)

นางสาวช่อฟ้า ปรีดี นิติกรชำนาญการ

นางสาวนิติพร จันทรดี นิติกรปฏิบัติการ

นางสาวพรสุดา จันทรหา นิติกร

จัดทำโดย กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

กรณีตัวอย่าง การกระทำความผิดวินัย

โครงการอบ (ลม)!!

นางสมจริง ข้าราชการ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่พัสดุ
สังกัดโรงพยาบาลแห่งหนึ่งเป็นผู้รับผิดชอบ
โครงการศึกษาดูงานและจัดทำแผนพัฒนา
โรงพยาบาล ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๔
มีหน้าที่ต้องดำเนินงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายของโครงการตามที่
ขออนุมัติไว้

และได้กำหนดให้ผู้เข้าร่วมโครงการซึ่งเป็น
ข้าราชการ ลูกจ้างประจำ และลูกจ้างชั่วคราว
เดินทางไปศึกษาดูงานและจัดประชุม ทำแผน
เพื่อพัฒนาโรงพยาบาล ที่จังหวัดเพชรบุรี
โรงพยาบาลปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
และกรุงเทพมหานคร ระยะเวลา ๕ วัน มีผู้ขอ
เข้าร่วมโครงการ ๔๖ คน แต่มีผู้เข้าร่วม
โครงการเดินทางไป ๔๒ คน

และเมื่อเดินทางถึงจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
ก็ไม่ได้มีการศึกษาดูงานตามแผนงานโครงการ
และไม่มีการสรุปผลการศึกษาดูงานจัดทำแผน
หรือโครงการพัฒนาโรงพยาบาลรวมทั้งไม่ได้จัด
กิจกรรมใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับโครงการดังกล่าว
แต่เป็นการเดินทางไปทัศนศึกษาตามสถานที่
ต่าง ๆ ในจังหวัดเพชรบุรีประจวบคีรีขันธ์ และ
กรุงเทพมหานคร มีลักษณะเป็นการท่องเที่ยว
โดยไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่ทางราชการ

แล้วจัดทำเอกสารล้างหนี้เงินยืมโดยให้ผู้ที่ไม่ได้ร่วมเดินทางไปด้วย ๔ คน ลงชื่อเพิ่มให้ครบตามจำนวนผู้เข้าร่วมโครงการที่ขออนุมัติและมีการขออนุมัติเบิกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของผู้เข้าร่วมโครงการได้เต็มจำนวน ๔๖ คน โดยได้ขออนุมัติเบิกค่าที่พัก ค่าอาหารเย็น ค่าอาหารกลางวัน ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม ค่าจ้างเหมายานพาหนะ ๕ วัน และค่าของสมนาคุณสถานที่ศึกษาดูงาน ๑ แห่ง รวมเป็นเงินจำนวน ๓๒๐,๐๐๐ บาท ส่วนนางสมรู้ รักษาการในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายบริหารทั่วไป ได้ร่วมเดินทางไปศึกษาดูงานโครงการดังกล่าวด้วย ทราบดีว่าเอกสารประกอบล้างหนี้เงินยืมไม่ตรงกับความเป็นจริง เนื่องจากไม่ได้มีการศึกษาดูงานตามแผนงานโครงการ แต่นางสมรู้ได้ให้ความเห็นชอบการอนุมัติเบิกจ่ายเงินโครงการดังกล่าวเสนอผู้อำนวยการโรงพยาบาล เป็นเหตุให้เสียหายแก่โรงพยาบาล เป็นเงินจำนวน ๓๒๐,๐๐๐ บาท

พฤติการณ์ของนางสมจริง และนางสมรู้ เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชาเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๓ (๑) และมาตรา ๘๔ และฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต ตามมาตรา ๘๕ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

หากินกับเด็ก

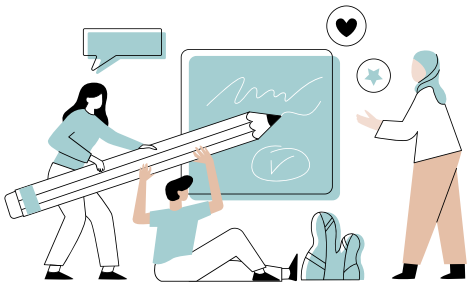
2

นางจะรวย ข้าราชการ ปฏิบัติหน้าที่กลุ่มการพยาบาล โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๙ มีพฤติกรรมชักชวนผู้เสียหายจำนวนหลายรายให้นำเงินมาร่วมลงทุนทำธุรกิจจำหน่ายนมผงสำหรับเด็กและเสนอผลตอบแทนสูง โดยอ้างว่าตนรู้จักตัวแทนขายนมผงเด็กและสามารถหามาฝากาถูกกว่าท้องตลาดมาจำหน่ายให้ได้ และทำธุรกิจนี้มานานหลายปีแล้ว ในช่วงแรกผู้เสียหายได้รับเงินลงทุนคืนพร้อมผลตอบแทนตามที่ตกลงกันไว้ นางจะรวยจึงชักชวนให้ร่วมลงทุนเพิ่มขึ้นโดยเสนอโปรโมชันลงทุนด้วยจำนวนเงินที่สูงและมีระยะเวลานานขึ้น

แต่ภายหลัง กลับไม่ได้จ่ายผลตอบแทนตามที่ตกลงกันไว้ ผู้เสียหายจึงได้ติดตามทวงถามและขอรับเงินลงทุนทั้งหมดคืน แต่ก็ไม่ได้รับผลตอบแทนและเงินลงทุนคืนแต่อย่างใด ซึ่งนางจะรวยยอมรับว่าไม่ได้ทำธุรกิจนมผงตามที่มีการกล่าวอ้าง แต่นำเงินที่ได้มาไปชำระหนี้ส่วนตัว ผู้เสียหายบางส่วนจึงได้ไปร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนเพื่อให้ดำเนินคดีกับนางจะรวย และต่อมาพนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องนางจะรวย เป็นจำเลยในคดีอาญาต่อศาล จำนวน ๒ คดี ซึ่งศาลได้สั่งจำคุกจำเลยชั่วคราวเพื่อให้โอกาสนางจะรวยผ่อนชำระหนี้คืนผู้ร้องหลายครั้ง แต่นางจะรวย ก็ไม่ได้ชำระหนี้ให้แก่ผู้เสียหายตามข้อตกลง ภายหลังการถูกดำเนินคดีดังกล่าว ในขณะที่ปฏิบัติงานที่โรงพยาบาล นางจะรวย ก็ยังคงมีพฤติกรรมชักชวนเพื่อนร่วมงาน บุคคลทั่วไป รวมทั้งญาติของผู้ป่วยให้ร่วมลงทุนทำธุรกิจจำหน่ายนมผงสำหรับเด็กและเสนอผลตอบแทนสูง ทำให้ยังมีผู้เสียหายอีกเป็นจำนวนมากที่หลงเชื่อคำชักชวนของนางจะรวย ซึ่งปรากฏเป็นข่าวตามสื่อมวลชน โดยมีการนำเสนอข่าวทำนองตัวแทนผู้เสียหายซึ่งเป็นกลุ่มหญิงแม่ลูกอ่อนพากันขึ้นโรงพักเพื่อไปร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน เพื่อให้ดำเนินคดีตามกฎหมายกับนางจะรวย โดยมีความเสียหายรวมประมาณ ๒,๗๐๐,๐๐๐ บาท

พฤติการณ์ของนางจะรวย เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานอาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น ฐานกระทำการหรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรม หรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน ตามมาตรา ๘๓ (๓) (๕) และมาตรา ๘๔ และฐานกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

แม่ไม่ต้องรับโทษวินัย... แต่ อาจไม่ได้เลื่อนตำแหน่ง

จุลสารฉบับนี้ขอนำเสนออุทธรณ์จากคดีปกครอง โดยมูลเหตุของคดีเกิดขึ้นในขณะที่ใช้บังคับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๔ โดยกระทรวงต้นสังกัดของ ผอ. ภาพชาติ (นามสมมติ) ได้รับอนุมัติอัตราค่าจ้างเพิ่มเติมระดับ บส.๙ จากสำนักงาน ก.พ. จำนวน ๒๖ ตำแหน่ง โดยปลัดกระทรวงดังกล่าวได้ออกคำสั่งแต่งตั้งข้าราชการ (ระดับ ๘ บก.) ในสังกัด ให้ดำรงตำแหน่งระดับ ๙ บส. แต่ ผอ.ภาพชาติ ซึ่งเป็นหัวหน้าส่วนราชการระดับจังหวัดและมีอายุราชการเหลือเพียง ๙ เดือน ไม่ได้รับแต่งตั้งด้วย

จึงได้ร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมไปยังปลัดกระทรวงและประธาน อ.ก.พ. กระทรวง และร้องทุกข์ต่อ ก.พ. อ้างว่าเมื่อเปรียบเทียบลำดับอาวุโสกับผู้ดำรงตำแหน่งระดับ ๘ บก. ของหน่วยงานเดียวกันจากทั่วประเทศ ตนเองมีอาวุโสอยู่ในลำดับต้น ๆ ที่มีคุณสมบัติสมบูรณ์ครบถ้วนและเหมาะสมที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นระดับ ๙ แต่นายกรัฐมนตรีได้มีคำสั่งยกคำร้องทุกข์

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนราชการระดับจังหวัดได้ถูกข้าราชการและลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาร้องเรียนกล่าวหาว่า ประพฤติตัวไม่เหมาะสมกับการเป็นข้าราชการระดับผู้บริหารใช้อำนาจข่มขู่ผู้ใต้บังคับบัญชา นำรณราชการไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว โดยคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงกรณีการถูกร้องเรียนมีความเห็นว่าพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีถือว่าอาจถือเป็นความผิดวินัย แต่พยานหลักฐานยังไม่แน่ชัดเพียงพอที่จะลงโทษทางวินัยให้ชะลอการลงโทษทางวินัยไว้ก่อน และให้ใช้แนวทางบริหารดำเนินการกับผู้ฟ้องคดีในการพิจารณาความดีความชอบและการแต่งตั้งในตำแหน่งที่สูงขึ้นต่อไป และผู้ตรวจราชการกระทรวงบางรายมีความเห็นว่าผู้ฟ้องคดียังไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับการเสนอชื่อให้ที่ประชุมคณะกรรมการคัดเลือกเพื่อเลื่อนข้าราชการพลเรือนสามัญขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในระดับ ๙ พิจารณา

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่เสนอชื่อผู้ฟ้องคดีเพื่อแต่งตั้งในตำแหน่งระดับ ๙ โดยนำมูลเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีถูกร้องเรียน และความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนฯ ที่เห็นว่าพฤติกรรมยังไม่แน่ชัดเพียงพอที่จะลงโทษทางวินัย แต่เมื่อคณะกรรมการสอบสวนฯ ได้ให้แนวทางการลงโทษในเชิงบริหารประกอบกับนำความเห็นของผู้ตรวจราชการกระทรวงมาพิจารณาประกอบการไม่เสนอชื่อผู้ฟ้องคดีขึ้นแต่งตั้งดังกล่าวถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ใช้ดุลพินิจในการดำเนินการดังกล่าวชอบแล้ว และไม่ถือว่าเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ซึ่งอุทธรณ์เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่าความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ของรัฐต่อทรัพย์สินของทางราชการโดยเฉพาะรณราชการในกรณีที่น่าไปใช้ส่วนตัวนอกจากจะต้องรับผิดทางละเมิดชดเชยค่าเสียหายจากความสูญหายหรือเสียหายของรณยานัตถ์นั้นแล้ว ก็ยังต้องมีความรับผิดชอบที่มีผลต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ คือ การถูกลงโทษทางวินัยหรือลงโทษในเชิงบริหารสำหรับการพิจารณาความดีความชอบและการแต่งตั้งในตำแหน่งที่สูงขึ้น

ในกรณีที่ข้าราชการถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัย เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาทั้งข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายครบทุกข้อกล่าวหาและทุกประเด็นแล้ว หากคณะกรรมการดังกล่าวเห็นว่าผลการสอบสวนยังไม่ได้ ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษเพราะกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาหยาบความสามารถในอันที่จะ ปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ ประพฤติ ตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ

หรือมีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกละเลยสอบสวน ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ ราชการ คณะกรรมการสอบสวนก็สามารถทำความเห็นเสนอไว้ในรายงานการสอบสวนเพื่อเสนอผู้ บังคับบัญชา ซึ่งผู้บังคับบัญชาก็สามารถนำข้อเท็จจริงเหล่านั้นมาประกอบการพิจารณาความดีความ ชอบ การเลื่อนตำแหน่ง และการให้ประโยชน์อื่นแก่ข้าราชการผู้นั้นได้ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๒ (๓) แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับข้อ ๕๒ วรรคสาม ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

ฝนตก จอรถใต้ ต้นไม้ในที่ห้ามจอด : กิ่งไม้หักทับ ... รับผิดอย่างไร ?

4

กรณีต้นไม้ล้มทับรถยนต์ของ ผู้เอาประกันภัยที่จอดรอไว้ใต้ต้นไม้ ในขณะที่ฝนตก และบริษัทผู้รับ ประกันภัยรถยนต์คันดังกล่าวได้รับ ช่วงสิทธิมาฟ้องคดีต่อศาลปกครอง เพื่อเรียกร้องค่าเสียหายจากหน่วย งานที่ดูแลพื้นที่เกิดเหตุ ใครต้อง เป็นผู้รับผิดชอบในความเสียหายที่ เกิดขึ้นและรับผิดชอบอย่างไร??

เรื่องมีอยู่ว่า ... บริษัทประกันภัย แห่งหนึ่ง (ผู้ฟ้องคดี) เป็นผู้รับประกัน ภัยรถยนต์ไว้จากนายเอ

ต่อมานายเอได้นำรถยนต์ไปจอดไว้ริมถนน ในท้องที่กรุงเทพมหานคร ปรากฏว่ากิ่งของต้นมะกั่ว ที่อยู่ริมถนนดังกล่าวได้หักลงมาทับรถยนต์ของนายเอ ได้รับความเสียหาย เมื่อผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้รับประกัน ภัยได้จ่ายค่าซ่อมแซมรถยนต์ไปแล้ว จึงรับช่วงสิทธิ ของนายเอ นำคดีมาฟ้องเพื่อขอให้ศาลปกครองมีคำ พิพากษาให้กรุงเทพมหานคร (ผู้ถูกฟ้องคดี) รับผิดชอบใช้ ค่าเสียหายจากการที่ไม่ดูแลบำรุงรักษาต้นไม้ให้มั่นคง แข็งแรง

คดีนี้ กรุงเทพมหานครอ้างว่าได้ใช้ความ ระมัดระวังตามสมควร ไม่ได้ปล่อยปละละเลยในการ ดูแลรักษาต้นไม้ การที่กิ่งไม้หักเพราะเกิดฝนตกหนัก และลมพัดแรงมาก

ผิดปกติ ซึ่งเป็นเหตุสุดวิสัยที่ไม่สามารถป้องกันได้

ประเด็นของคดี คือ การที่กิ่งไม้ขนาดใหญ่ หักลงมาทับรถยนต์ของนายเอ ถือเป็นการกระทำ ละเมิดของเจ้าหน้าที่ อันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดหรือไม่?

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า กรุงเทพมหานครมีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ ระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ ในการดูแลบำรุงรักษาทางซึ่งรวมถึงต้นไม้ ที่อยู่ในเขตทางและที่สาธารณะให้อยู่ในสภาพแข็งแรงตลอดจนการตัดแต่งกิ่งไม้ที่ไม่แข็งแรงและอาจ หักหล่นลงมาเป็นอันตรายแก่ผู้ใช้ทางหรือที่ สาธารณะด้วย

เมื่อบริเวณที่เกิดเหตุอยู่ใกล้กับโรงเรียน ซึ่งจะมีเด็กนักเรียนและผู้ปกครองสัญจรผ่านบริเวณนี้เป็นจำนวนมาก เจ้าหน้าที่ยังคงต้องดูแลบำรุงรักษาต้นไม้ในบริเวณดังกล่าวเป็นพิเศษเพื่อป้องกันมิให้เกิดอันตรายขึ้น โดยเมื่อพิจารณาจากภาพถ่ายที่เกิดเหตุเห็นได้ว่า ต้นไม้บริเวณดังกล่าวไม่ได้รับการตัดแต่ง โดยกิ่งต้นมะกล่ำเป็นกิ่งไม้ขนาดใหญ่และมีสภาพพุ่มกลวง **แสดงให้เห็นว่ามีได้มีการดูแลบำรุงรักษาต้นไม้อย่างเพียงพอ ประกอบกับสภาพอากาศในวันเกิดเหตุมีฝนตกและความเร็วลมเพียงเล็กน้อย หากมีการดูแลบำรุงรักษาต้นไม้อย่างเพียงพอ กิ่งขนาดใหญ่ย่อมไม่หักหล่นลงมาที่รถยนต์ กรณีจึงไม่ใช่เหตุสุดวิสัยเนื่องจากภัยธรรมชาติดังที่กรุงเทพมหานครกล่าวอ้าง แต่เกิดจากเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่**

งดเว้นหรือละเลยต่อหน้าที่ในการดูแลบำรุงรักษาต้นไม้ในความรับผิดชอบให้มีความปลอดภัยแก่ผู้ใช้ทางจึงถือเป็นการกระทำละเมิดต่อนายเอผู้เอาประกันภัยและต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่นายเอ ตามมาตรา ๔๒๐ ประกอบมาตรา ๔๓๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กรุงเทพมหานครในฐานะหน่วยงานของรัฐต้นสังกัดของเจ้าหน้าที่ จึงต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่นายเอ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยผู้ฟ้องคดีเข้ารับช่วงสิทธิของนายเอ เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากการกระทำละเมิดได้ตามมาตรา ๘๘๐ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายเดียวกันส่วนกรุงเทพมหานครจะต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพียงใดนั้น ศาลเห็นว่า นายเอได้นำรถยนต์ไปจอดตั้งแต่ก่อนฝนตกจนกระทั่งฝนตก และเกิดเหตุกิ่งของต้นไม้หักลงมาที่รถยนต์ซึ่งไม่เกินความคาดหมายที่จะเล็งเห็นได้ว่าการจอดรถยนต์ใต้ต้นไม้ในขณะที่ฝนตก กิ่งไม้อาจหักหล่นลงมาที่รถยนต์ได้ จึงไม่ควรจอดใต้ต้นไม้ต่อไป การกระทำของนายเอจึงเป็นการกระทำโดยปราศจากความระมัดระวัง ซึ่งบุคคลในภาวะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์ ประกอบกับนายเอนำรถยนต์พิพาทไปจอดไว้ในเวลาและบริเวณที่ห้ามจอด อันเป็นการฝ่าฝืนเครื่องหมายจราจรประเภทป้ายบังคับ ซึ่งมีไว้เพื่อควบคุมให้ผู้ขับขี่ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

ดังนั้น ความเสียหายที่เกิดขึ้นจึงเกิดจากความประมาทเลินเล่อและการฝ่าฝืนบทบังคับแห่งกฎหมายของนายเอมากกว่าความผิดของกรุงเทพมหานครที่ละเลยต่อหน้าที่เมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดแล้ว เห็นควรให้กรุงเทพารับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีร้อยละ ๒๕ ของค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยตามตามกฎหมาย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๑๒๐/๒๕๖๓)

อุทธรณ์ข้างต้น ... ถือเป็นแนวทางการปฏิบัติราชการให้แก่หน่วยงานของรัฐหรือท้องถิ่นที่มีหน้าที่ตามกฎหมายในการดูแลรักษาทางซึ่งรวมถึงการดูแลตัดแต่งต้นไม้มิให้เกิดอันตรายแก่ประชาชนด้วย นอกจากนี้ แม้ว่าหน่วยงานของรัฐต้องรับผิดจากการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ แต่หากผู้เสียหายได้มีส่วนประมาทหรือมีส่วนในการกระทำความผิดอยู่ด้วยแล้ว เช่น จอดรถใต้ต้นไม้ขณะฝนตกและจอดรถในที่ห้ามจอด ผู้เสียหายก็จะไม่ได้รับชดใช้เต็มจำนวนความเสียหาย โดยจะต้องรับภาระในความเสียหายอันเกิดจากความประมาทและการฝ่าฝืนกฎหมายของตนด้วยเช่นกัน

เกร็ดความรู้ เกี่ยวกับกฎหมาย

ความเห็นทางกฎหมาย ของคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด
กรณีไปรษณีย์ภัณฑ์สูญหาย

การสื่อสารแห่งประเทศไทย มีหนังสือ ที่ กสท. ๖๐๓ สต.(พส.)/๓๔๘๗ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๒ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ทหารือปัญหาข้อกฎหมายและวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๕๙ และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ กรณีผู้รับไปรษณีย์ภัณฑ์ร้องเรียนว่าไปรษณีย์ภัณฑ์ลงทะเบียนต่างประเทศซึ่งบรรจุธนบัตร จำนวน ๑,๐๐๐ ดอลลาร์มาร์ก มาด้วยสูญหาย ขอให้การสื่อสารแห่งประเทศไทยชี้แจง

เมื่อการสื่อสารแห่งประเทศไทยได้ตรวจสอบจนทราบแน่ชัดว่าพนักงานการสื่อสารผู้ใดที่กระทำละเมิด และพนักงานของการสื่อสารแห่งประเทศไทยก็ได้ยินยอมชดเชยค่าเสียหายตามจำนวนแล้ว การสื่อสารแห่งประเทศไทยจะต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดหรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา เห็นว่า การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดตามข้อ ๘ วรรคหนึ่ง ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบว่าการกระทำละเมิดเกิดขึ้นหรือไม่ มีเจ้าหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือไม่ เจ้าหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายจะต้องรับผิดชอบชดเชยเป็นจำนวนเท่าใด ในกรณีเจ้าหน้าที่กระทำละเมิดหลายคนเจ้าหน้าที่แต่ละคนมีส่วนความรับผิดเป็นอย่างไร และความเสียหายที่เกิดขึ้นหน่วยงานของรัฐมีส่วนบกพร่องด้วยหรือไม่ เพื่อที่จะได้นำส่วนแห่งความรับผิดของหน่วยงานของรัฐไปหักออกจากค่าเสียหายที่จะเรียกให้เจ้าหน้าที่ชดเชย ดังนั้น หน่วยงานจึงต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิด เพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุละเมิดที่เจ้าหน้าที่ได้กระทำให้เกิดความกระจ่าง แต่ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐทราบแน่ชัดว่า เจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดที่จะต้องรับผิดชอบชดเชยค่าสินไหมทดแทนคือผู้ใดทราบจำนวนค่าเสียหายที่แน่นอน และเจ้าหน้าที่ผู้กระทำละเมิดยินยอมชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่หน่วยงานของรัฐแล้ว หน่วยงานของรัฐก็ไม่จำเป็นต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดขึ้นอีก (เรื่องเสร็จที่ ๑๙๓/๒๕๕๓)

กรณีตัวอย่างการกระทำความผิดวินัย

๑

ลงชื่อปฏิบัติงานแต่ไม่ปฏิบัติงาน

นายสมชาย พนักงานเทศบาล ตำแหน่งนิติกร ได้รับมอบหมายจาก นายสมศักดิ์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาให้ยกร่างเทศบัญญัติของเทศบาลให้เป็นปัจจุบัน และรับผิดชอบงานคดีเกี่ยวกับการค้างชำระภาษีอากร โดยกำหนดให้รายงานความคืบหน้าทุกเดือน แต่นายสมชาย ไม่ปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายให้แล้วเสร็จและไม่รายงานความคืบหน้างานคดี นายสมศักดิ์ จึงให้นายสมชาย ส่งมอบงานคืนและตรวจสอบจึงพบว่านายสมชาย มีพฤติกรรมมาลงลายมือชื่อในสมุดลงเวลาปฏิบัติงานราชการในตอนเช้าและในเวลากลับ แต่ไม่อยู่ปฏิบัติงานที่โต๊ะทำงาน โดยในตอนเช้าส่วนมากจะนั่งพูดคุยกับผู้อำนวยการ ตอนสายไปคุยกับพนักงานขับรถยนต์บ้าง ไปห้องสมุดบ้าง ตอนเที่ยงจะไปรับประทานอาหารกับภรรยา และกลับเข้าสำนักงานเทศบาล ต่อมานายสมชาย จึงถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงไล่ออกจากราชการ เนื่องจาก (๑) ขัดคำสั่งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย และ (๒) ไม่ถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ และละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

ต่อมานายสมชาย ได้นำคดีมายื่นฟ้องขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่นายสมชาย ออกจากราชการศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่นายสมชาย ได้รับมอบหมายงานจากนายสมศักดิ์ (ผู้บังคับบัญชา) ให้รับผิดชอบแต่กลับละเลยไม่เอาใจใส่ในงานดังกล่าว และมาลงชื่อปฏิบัติงานแต่ไม่ปฏิบัติงาน เป็นเหตุให้ไม่อาจปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ ถือเป็นการขัดคำสั่งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร แต่การที่สมชาย ไม่ดำเนินการยกร่างเทศบัญญัติตามที่ได้รับมอบหมายให้แล้วเสร็จนั้น มีผลเพียงทำให้เทศบาลจะต้องบังคับใช้เทศบัญญัติที่ไม่เป็นปัจจุบันเท่านั้น แต่ไม่ถึงกับทำให้เกิดผลเสียหายอย่างร้ายแรงแก่เทศบาล ส่วนงานติดตามคดีการค้างชำระภาษีอากร นายสมศักดิ์ ได้เรียกงานดังกล่าวคืน ดังนั้น จึงยังไม่ปรากฏว่างานในหน้าที่ ที่นายสมชาย ได้รับมอบหมายได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าการขัดคำสั่งหรือการหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๙ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๕ แต่อย่างไรก็ตามสำหรับการมาลงชื่อในสมุดลงชื่อปฏิบัติงานราชการ

โดยไม่อยู่ที่โต๊ะทำงาน แต่จะอยู่ในบริเวณสำนักงานหรือในบริเวณที่สามารถติดตามได้นั้น ถือเป็นการละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ซึ่งเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีได้เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ราชการ ประกอบกับไม่เข้าลักษณะเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลานานกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรตามข้อ ๑๓ วรรคสอง ของประกาศฉบับเดียวกัน

พฤติการณ์ของนายสมชาย จึงเป็นความผิดฐานไม่ถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งนายสมศักดิ์ มีอำนาจตามกฎหมายในการพิจารณากำหนดโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงได้ตามความเหมาะสม

ดังนั้น การที่นายสมศักดิ์ มีคำสั่งลงโทษไล่นายสมชาย ออกจากราชการอันเป็นโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงจึงเป็นการใช้อำนาจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๗๘๙/๒๕๕๘)

ที่มา: (หนังสือพิมพ์บ้านเมือง คอลัมน์คดีปกครอง ฉบับวันเสาร์ที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๙)

๒

เป็นคู่ แต่พยานหลักฐานไม่ชัดเจน

ขณะนายสมยศ ดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาล ได้ถูกร้องเรียนว่า มีพฤติกรรมในทางชู้สาวกับผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งมีครอบครัวแล้ว ภายหลังการสอบสวนทางวินัย สรุปได้ว่า นายสมยศ กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง นายกเทศมนตรีจึงมีคำสั่งลงโทษปลดนายสมยศ ออกจากราชการ

นายสมยศ อุทธรณ์โดยอ้างว่าตนเองไม่ได้มีพฤติกรรมตามที่ถูกล่าว่าหา และต่อมาได้นำคดีมาฟ้องขอให้ศาลปกครองเพิกถอนคำสั่งที่ลงโทษปลดตนเองออกจากราชการ

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า นายสมยศ มีพฤติกรรมความสัมพันธ์ชู้สาวกับผู้ใต้บังคับบัญชา แม้จะไม่มีหลักฐานชัดเจนว่าถึงขั้นมีความสัมพันธ์ทางเพศหรือไม่ แต่การยอมรับข้อรับสารภาพเกี่ยวกับความสัมพันธ์ชู้สาวของนายสมยศ ต่อหน้านายกเทศมนตรี และจากถ้อยคำพยานถึงพฤติกรรมของนายสมยศ กับผู้ใต้บังคับบัญชาในระยะเวลา ๑๐ เดือนที่มีการพูดคุยโทรศัพท์ติดต่อกันทั้งกลางวันและกลางคืน การไปพักในห้องพักเดียวกันหรือไม่ก็ตามทั้งในจังหวัดและต่างจังหวัดของทั้งคู่ และจากถ้อยคำพยานเพื่อนร่วมงานผู้หญิงในที่ทำงานหลายปากซึ่งแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของนายสมยศ ที่ไม่น่าไว้วางใจในเรื่องชู้สาว และแม้จะอ้างว่าขณะเกิดเหตุพิพาทครอบครัวของทั้งสองฝ่ายอยู่ด้วยกันเป็นปกติสุขก็ไม่อาจนำมาอ้างให้นายสมยศ พ้นจากความผิดไปได้ เพราะนายสมยศในฐานะพนักงานเทศบาลต้องรักษาชื่อเสียงของตน

และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งข้าราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าประพฤดิชั่ว ตามข้อ ๑๙ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษ ทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ เมื่อนายสมยศ มีพฤติกรรมชู้สาวกับผู้ใต้บังคับบัญชา ซึ่งมีคู่สมรสตามกฎหมายอยู่แล้ว แม้จะไม่มีพยานหลักฐานชัดเจนว่ามีความสัมพันธ์ทางเพศก็ตาม แต่การดำเนินการทางวินัยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์โดยปราศจากข้อสงสัยถึงการทำความผิดดังเช่นในคดีอาญาจึงจะถือว่าเป็นความผิดวินัย นายสมยศ จึงเป็นผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. ๔๑/๒๕๖๑)

เดินทางไปต่างประเทศโดยไม่ได้รับอนุญาต จากนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด

นางสาวแตงไทย ข้าราชการ ได้ขออนุญาตเดินทางไปต่างประเทศ เพื่อพักผ่อนกับครอบครัว โดยขอลาพักผ่อนในวันที่ ๑๖ - ๒๐ มีนาคม ๒๕๖๓ และวันที่ ๒๓ - ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๓ รวม ๑๐ วันทำการ ซึ่งการดำเนินการเรื่องการลาไปต่างประเทศยังอยู่ระหว่างการเสนอนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดพิจารณาอนุมัติ จากนั้นนางสาวแตงไทย ได้จัดการเรื่องค่าใช้จ่ายในการเดินทาง โดยชำระเงินก่อนการเดินทางเรียบร้อยแล้ว ซึ่งค่าใช้จ่ายในการเดินทางครั้งนี้เป็นเงินจำนวนมาก ต่อมาเกิดการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙

(COVID - ๑๙) นางสาวแตงไทย จึงได้ทำการยกเลิกวันลาไปต่างประเทศทันที เนื่องจากกังวลต่อความไม่ปลอดภัยและทราบถึงบทบาทหน้าที่ของบุคลากรสาธารณสุข และหลังจากนั้นกระทรวงสาธารณสุขได้แจ้งเวียนหนังสือเรื่องแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการลาของเจ้าหน้าที่ในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขกรณีปฏิบัติตามการเฝ้าระวังและป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID- ๑๙) ตามหนังสือกระทรวงสาธารณสุข ด่วนที่สุด ที่ สธ ๑๒๑๘.๐๗/ว ๑๖๐ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๓ แต่นางสาวแตงไทย ได้หารือกับทางครอบครัวของตนถึงเรื่องค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ทำให้รู้สึกเสียดายและเห็นว่าเหตุการณ์ไม่น่าจะรุนแรงเพราะประเทศที่ตนจะเดินทางไปไม่ใช่ประเทศกลุ่มเสี่ยง จึงตัดสินใจเดินทางไปต่างประเทศ โดยยังไม่ได้รับอนุญาตจากนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด ภายหลังจากที่นางสาวแตงไทย เดินทางไปต่างประเทศ ประเทศที่เดินทางไปนั้นได้ประกาศปิดประเทศ ในวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๓ ซึ่งมีผลใช้บังคับทันที ทำให้ไม่สามารถเดินทางกลับมายังประเทศไทยได้ ประกอบกับประเทศไทยได้ประกาศข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ ฉบับที่ ๑ มีผลใช้บังคับวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๖๓ และฉบับที่ ๒ มีผลใช้บังคับวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๓ โดยประกาศปิดช่องทางเข้ามาในราชอาณาจักร เว้นแต่จะเข้าช้อยกเว้น แต่ทั้งนี้นางสาวแตงไทย และครอบครัวได้เดินทางกลับถึงประเทศไทยเมื่อในวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๖๓ และได้เข้ารับการกักกันเฝ้าระวังโรค (state quarantine) ณ โรงแรมในกรุงเทพมหานคร จนถึงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๖๓ แล้วกลับมาปฏิบัติราชการในวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๖๓ โดยนางสาวแตงไทย ได้จัดทำใบลากิจในวันที่ไม่มาปฏิบัติราชการระหว่างวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๓ - ๔ พฤษภาคม ๒๕๖๓ รวม ๒๔ วันทำการ ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้อนุญาตให้ลากิจเรียบร้อยแล้ว

พฤติการณ์ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาลและไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ตามมาตรา ๘๒(๒) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษภาคทัณฑ์

เกร็ดความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

ในระหว่างที่ยังไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (พ.ร.ป. ป.ป.ช.) เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสั่งลงโทษทางวินัย กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดข้าราชการซึ่งออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ ผู้บังคับบัญชาสามารถลงโทษทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. แก่อดีตข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้วเกินสามปีได้หรือไม่

*ความเห็น

การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ นั้น มีเจตนารมณ์เพื่อแก้ไขปัญหาการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐ โดยกำหนดกรอบระยะเวลาในการดำเนินการทางวินัยและการสั่งลงโทษทางวินัยให้ชัดเจนยิ่งขึ้น และเพิ่มมาตรา ๑๐๐/๑ เพื่อให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการดำเนินการและสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วในกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดไว้ใน พ.ร.ป. ป.ป.ช. แต่โดยที่ปัจจุบันยังมิได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.ป. ป.ป.ช. เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการดำเนินการและสั่งลงโทษทางวินัยกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งออกจากราชการแล้วไว้เป็นการเฉพาะ และแม้ว่ามาตรา ๙๘ วรรคสาม แห่ง พ.ร.ป. ป.ป.ช. จะบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหา ไม่ว่าผู้ถูกกล่าวหาจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนหรือหลังที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติวินิจฉัยมูลความผิดก็ตาม แต่บทบัญญัติดังกล่าวเป็นเพียงการกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติชี้มูล โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีกเท่านั้นโดยต้องพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในระยะเวลาที่กำหนด ไม่ว่าผู้ถูกกล่าวหาจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเมื่อใดก็ตาม บทบัญญัติดังกล่าวจึงมิได้เป็นฐานอำนาจในการสั่งลงโทษทางวินัยอดีตข้าราชการ และการสั่งลงโทษทางวินัยยังคงต้องเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา ดังนั้น ในการสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญจึงต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ อันเป็นกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการดังกล่าว

สำหรับการสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐/๑ ระหว่างที่ยังมิได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.ป. ป.ป.ช. เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการดำเนินการและสั่งลงโทษทางวินัยกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งออกจากราชการแล้วไว้เป็นการเฉพาะ นั้น จะต้องพิจารณาตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน เมื่อมาตรา ๑๐๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ได้บัญญัติให้การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้ว ต้องปรากฏว่าได้มีการกล่าวหาเป็นหนังสือก่อนออกจากราชการโดยผู้มีอำนาจ

ดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาดำเนินการทางวินัย และสั่งลงโทษตามที่บัญญัติไว้ต่อไปได้
เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการ แต่ต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ หรือหากเป็นการ
กล่าวหาหลังจากที่ข้าราชการพลเรือนสามัญได้ออกจากราชการแล้วให้ผู้นั้นมีอำนาจดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการ
สืบสวนหรือพิจารณาดำเนินการทางวินัย และสั่งลงโทษตามที่บัญญัติไว้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการ
โดยต้องเริ่มดำเนินการสอบสวนภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการและต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่
ผู้นั้นออกจากราชการ ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าเงื่อนไขในการสั่งลงโทษตามมาตรา ๑๐๐ ได้บัญญัติให้ผู้นั้นมีอำนาจดำเนินการทางวินัย
จะต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นออกจากราชการไม่ว่าจะมีการกล่าวหาไว้ก่อน
หรือหลังออกจากราชการ ดังนั้น การที่ผู้นั้นมีอำนาจดำเนินการทางวินัยจะสั่งลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการ
ไปแล้วตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ดำเนินการสอบสวนและมีมติชี้มูลความผิดทางวินัย จึงต้องดำเนินการตามเงื่อนไข
ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๐๐ กล่าวคือ สั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นออกจากราชการ

อนึ่ง ในกรณีที่มีการดำเนินการทางวินัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นการ
ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ
อันเป็นกฎหมายเดิมก่อนที่จะมีการตราพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน (ฉบับที่ ๓) นั้น จะต้องปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ดำเนินการ
สอบสวนภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันซึ่งเป็นระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการ
ดำเนินการสอบสวนทางวินัย ดังนั้น หากปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้เริ่ม
ดำเนินการสอบสวนเกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ข้าราชการพลเรือนสามัญ
พ้นจากราชการ ก็จะทำให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนไม่มี
อำนาจในการสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นได้

ทั้งนี้ กรณีดังกล่าวมิได้เป็นการวินิจฉัยอำนาจในการสั่งลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้ง
ถอดถอน แต่เป็นการวินิจฉัยเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยที่เกินกำหนดเวลาตามที่กฎหมายกำหนดทำให้ไม่สามารถ
สั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วได้

ที่มา : แนวความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยตามการชี้มูลความผิดของคณะ
กรรมการ ป.ป.ช. ตาม พ.ร.บ. ป.ป.ช. : ฝ่ายกฎหมายการเมืองการปกครอง กองกฎหมายการบริหารราชการแผ่นดิน,
ธันวาคม ๒๕๖๔.

*ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วม คณะที่ ๑ และคณะที่ ๒) (เรื่องเสร็จที่ ๑๕๕๙/๒๕๖๔)

*ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วม คณะที่ ๑ และคณะที่ ๒) (เรื่องเสร็จที่ ๑๕๖๒/๒๕๖๔)